

Vanhin Hugo E. Martinez
seitsemänkymmenen koorumista

Henkilökohtainen palvelutyömme

Rakkauden Jeesusta Kristusta kohtaan tulee olla oppaanamme, jotta pääsisimme selville niiden ihmisten tarpeista, joita voimme auttaa jollakin tavalla.

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa me saamme mahdollisuuden ja henkilökohtaisen siunauksen palvelulla. Niin kauan kuin olen ollut jäsen, olen palvellut monin tavoin kirkon tehtävissä. Kuten vanhin Enrique R. Falabellan isällä, Udine Falabellalla, oli tapana sanoa: ”Siitä, joka palvelee jossain, on johonkin, mutta siitä, joka ei palvele missään, ei ole mihinkään.” Nämä sanat meidän tulee pitää mielessämme ja sydämessämme.

Kun olen palvellessani etsinyt johdatusta, olen saanut lohtua muistaesani, että Vapahtaja kohdistaa huomionsa yksilöön ja perheeseen. Hänen rakkautensa ja hellä huomionsa yksilöä kohtaan on opettanut minulle, että Hän tuntee jokaisen taivaallisen Isän lapsen suuren arvon ja että meidän on tärkeää varmistaa, että jokaista yksilöä palvellaan ja vahvistetaan Jeesuksen Kristuksen evankeliumissa.

Pyhissä kirjoituksissa sanotaan:

”Muistakaa, että sielujen arvo on suuri Jumalan silmissä. – –

Ja jos kävisi niin, että te tekisitte työtä *koko* elinaikanne – – ja johdattaisitte *ainoastaan yhden* sielun minun

luokseni, kuinka suuri teidän ilonne onkaan hänen kanssansa minun Isäni valtakunnassa!”¹

Jokainen sielu on hyvin arvokas Jumalalle, sillä me olemme Hänen lapsiaan ja meillä on mahdollisuus tulla sellaisiksi kuin Hän on.²

Rakkauden Jeesusta Kristusta kohtaan tulee olla oppaanamme, jotta pääsisimme selville niiden ihmisten tarpeista, joita voimme auttaa jollakin

tavalla. Herramme Jeesuksen Kristuksen opetukset näyttävät meille tien. Ja tällä tavoin meidän henkilökohtainen palvelutyömme alkaa: havaitsemalla tarpeita ja huolehtien sitten niistä. Kuten sisar Linda K. Burton, Apuyhdistyksen ylijohtaja, on sanonut: ”Ensin huomaa, sitten palvele.”³

Presidentti Thomas S. Monson on suurenmoinen esimerkki tästä periaatteesta. Tammikuussa vuonna 2005 hän oli johtamassa pappeusjohtajien konferenssia Puerto Ricossa, kun hän osoitti, miten Vapahtaja ja Hänen palvelijansa palvelevat tekemällä palvelutyötä henkilökohtaisesti. Tuon erinomaisen kokouksen päätteeksi presidentti Monson ryhtyi tervehtimään kaikkia paikalla olleita pappeusjohtajia. Äkkiä hän huomasi, että eräs pappeusjohtajista katseli kaikkea yksin kauempaa.

Presidentti Monson jätti muun ryhmän ja käveli tuon veljen luo ja puhuteli häntä. Liikuttuneena José R. Zayas sanoi presidentti Monsonille, että oli ihme, että tämä oli lähestynyt häntä ja että se oli vastaus hänen ja hänen vaimonsa Yolandan ennen kokousta pitämiin rukouksiin. Hän kertoi presidentti

Monsonille, että hänen tyttärensä oli vakavasti sairaana ja että hänellä oli mukanaan vaimonsa kirjoittama kirje, jonka hänen vaimonsa halusi presidentti Monsonin saavan. Veli Zayas oli sanonut vaimolleen, ettei se onnistuisi, koska presidentti Monson olisi liian kiireinen. Presidentti Monson kuunteli tämän kertomuksen ja pyysi saada kirjeen, jonka hän luki ääneti. Sitten hän laittoi kirjeen pukunsa taskuun ja sanoi veli Zayasille huolehtivansa heidän pyynnöstään.

Tällä tavalla Herramme Jeesus Kristus kosketti tätä perhettä palvelijansa välityksellä. Uskon, että Vapahatajan sanat laupiaan samarialaisen vertauksesta soveltuvat meihin: ”Mene ja tee sinä samoin.”⁴

Syyskuun 21. päivänä vuonna 1998 hurrikaani Georges iski Puerto Ricoon ja aiheutti laajaa tuhoa. Sisar Martinez, viisi lastamme ja minä onnistuimme selviytymään tuosta suuresta myrskystä ja sen pyörremyrskylukemaisista tuulista pysymällä kotonamme. Jouduimme kuitenkin kahden viikon ajan tulemaan toimeen ilman juoksevaa vettä ja sähköä.

Kun vesivarastomme tyhjeni, lisäveden saaminen oli vaikeaa. En koskaan unohda niitä veljiä, jotka huolehtivat meistä järjestämällä meille tuota kallisarvoista nestettä, enkä unohda sitä rakastavaa tapaa, jolla myös sisaret palvelivat meitä.

Germán Colón tuli meille avopakettiautolla mukanaan suuri muovinen vesisäiliö. Hän sanoi tekevänsä niin, koska, kuten hän sanoi: ”Minä tiedän, että teillä on pieniä lapsia, jotka tarvitsevat vettä.” Muutamaa päivää myöhemmin veljet Noel Muñoz ja Herminio Gómez lastasivat kolme suurta vesitankkia erään kuorma-auton avolavalle. He ilmaantuivat kotiimme yllättäen ja täyttivät jokaisen saatavilla olevan vesipullon

juomavedellä kehottaen myös naapuritamme täyttämään omansa.

Rukouksiimme vastattiin heidän henkilökohtaisella palvelutyöllään. Noiden kolmen veljen kasvoista heijastui se rakkaus, jota Jeesus Kristus tuntee meitä kohtaan, ja heidän apunsa – toisin sanoen heidän henkilökohtainen palvelutyönsä – toi elämäämme paljon muutakin kuin juomavettä. Jokaiselle Jumalan pojalle tai tyttärelle tieto siitä, että ihmiset välittävät heistä ja huolehtivat heidän hyvinvoinnistaan, on erittäin tärkeää.

Todistan teille, että taivaallinen Isä ja Herramme Jeesus Kristus tuntevat meidät yksilöllisesti ja henkilökohtaisesti. Siitä syystä He varaavat meille sen, mitä tarvitsemme, jotta meillä on mahdollisuus saavuttaa se, mikä meille Jumalan lapsina on mahdollista. Tien varteen He asettavat ihmisiä, jotka auttavat meitä. Sitten, kun meistä tulee välineitä Heidän käsissään, me pystymme palvelemaan ja auttamaan niitä, jotka He osoittavat meille ilmoituksen kautta.

Tällä tavoin Herra Jeesus Kristus tavoittaa kaikki taivaallisen Isän lapset. Hyvä paimen kokoaa kaikki lampansa. Hän tekee niin yksi kerrallaan, kun ihmiset toteuttavat moraalista tahdonvapauttaan – sen jälkeen kun he ovat kuulleet Hänen palvelijoidensa äänen ja vastaanottaneet heidän palvelutyötään. Silloin he tunnistavat Hänen äänensä ja seuraavat Häntä. Sellainen henkilökohtainen palvelutyö

on olennaista kasteenliittomme pitämiseksi.

Samaten se, että olemme hyvänä esimerkkinä Jeesuksen Kristuksen opetuslapsista, on paras käyntikorttimme niille, joille kerromme evankeliumista. Kun avaamme suamme ja kerromme Jeesuksen Kristuksen palautetusta evankeliumista, meistä tulee Hänen kanssapaimeniaan tehtävänämme ravita Hänen laitumensa lampaita ja Hänen laumansa karitsoita⁵. Meistä tulee heikkoja ja vähäisiä⁶ ”ihmisten kalastajia”⁷.

Auttamisemme ja henkilökohtainen palvelutyömme ei rajoitu vain eläviin tämän maan päällä. Me voimme tehdä työtä myös kuolleiden puolesta – niiden puolesta, jotka elävät henkimaailmassa ja joilla ei ollut kuolevaisen elämänsä aikana mahdollisuutta saada Jeesuksen Kristuksen evankeliumin pelastavia toimituksia. Voimme myös pitää päiväkirjaa ja kirjoittaa sukuhistoriaamme kääntääksemme elävien sydämet elävien puoleen – niin kuin myös elävien sydämet esivanhempiensa puoleen. Siinä on kyse sukumme liittämisestä yhteen sukupolvi kerrallaan iankaikkisin sitein. Kun teemme niin, meistä tulee pelastajia Siionin vuorella.⁸

Meillä on erityinen tilaisuus olla välineitä Hänen käsissään. Voimme olla sitä avioliittosamme, perheesämme ja ystäviemme ja lähimmäistemme parissa. Se on meidän henkilökohtaista palvelutyötämme Jeesuksen Kristuksen todellisina opetuslapsina.

”Kaikki kansat kootaan hänen eteensä, ja hän erottaa ihmiset toisistaan, niin kuin paimen erottaa lampaat vuohista.

Hän asettaa lampaat oikealle ja vuohet vasemmalle puolelleen.

Sitten kuningas sanoo oikealla puolellaan oleville: ”Tulkaa tänne, te Isäni siunaamat. Te saatte nyt periä valtakunnan, joka on ollut valmiina teitä varten maailman luomisesta asti.

Minun oli nälkä, ja te annoitte minulle ruokaa. Minun oli jano, ja te annoitte minulle juotavaa. Minä olin koditon, ja te otitte minut luoksenne.

Minä olin alasti, ja te vaatetitte minut. Minä olin sairas, ja te kävitte minua katsomassa. Minä olin vankilassa, ja te tulitte minun luokseni.’

Silloin vanhurskaat vastaavat hänelle: ”Herra, milloin me näimme sinut nälissäsi ja annoimme sinulle ruokaa, tai janoissasi ja annoimme sinulle juotavaa?”

Milloin me näimme sinut kodittomana ja otimme sinut luoksemme, tai alasti ja vaatetimme sinut?”

Milloin me näimme sinut sairaana tai vankilassa ja kävimme sinun luonasi?”

Kuningas vastaa heille: ”Totisesti: kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.”⁹

Rukoilen, että voisimme kaikki tehdä niin. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. OL 18:10, 15, kursivointi lisätty.
2. Ks. PKO, ”Sielu”, scriptures.lds.org/fi.
3. ”Ensin huomaa, sitten palvele”, *Liahona*, marraskuu 2012, s. 78.
4. Luuk. 10:37.
5. Ks. Alexander B. Morrison, ”Ravitkaa Kristuksen laumaa”, *Valkeus*, heinäkuu 1992, s. 13.
6. Ks. OL 1:23.
7. Matt. 4:19.
8. Ks. Ob. 21, vuoden 1933 raamatunkäännös.
9. Matt. 25:32–40.

Vanhin Larry S. Kacher
seitsemänkymmenen koorumista

Älkää suhtautuko kevytmielisesti pyhiin asioihin

*[Tarkastelkaa] valintojanne esittämällä itsellenne [kysymys]:
”Onko tekemäni päätökset istutettu lujasti Jeesuksen Kristuksen evankeliumin hedelmälliseen maaperään?”*

Veljet ja sisaret, päätökset, joita teemme tässä elämässä, vaikuttavat suuresti iankaikkisen elämämme suuntaan. On olemassa sekä näkyviä että näkymättömiä voimia, jotka vaikuttavat meidän päätöksiimme. Ymmärsin tämän omakohtaisesti noin viisi vuotta sitten tavalla, joka oli käydä minulle kalliiksi.

Matkustimme perheen ja ystävien kanssa eteläisessä Omanissa. Päätimme rentoutua rannalla Intian valtameren rannikolla. Pian saapumisemme jälkeen 16-vuotias tyttärenme Nellie kysyi, saisiko hän uida paikkaan, jota hän luuli hiekkasärkkäksi. Huomasin vedenaaltoilevan rauhottomasti ja sanoin hänelle meneväni ensin itse, sillä ajattelin, että vedessä saattaisi olla vaarallisia virtauksia.

Ituani lyhyen aikaa huusin vaimoleni ja kysyin, olinko jo lähellä hiekkasärkkää. Hän vastasi: ”Olet mennyt siitä reilusti ohi.” Olin tietämättäni joutunut ristiälokkoon¹, joka kuljetti minua nopeasti kauemmas merelle.

En ollut varma, mitä minun tulisi tehdä. Ainoa, mitä saatoin ajatella, oli kääntyä ja uida takaisin rantaa kohti. Se oli aivan väärä ratkaisu. Tunsin itseni avuttomaksi. Voimat, jotka eivät olleet hallinnassani, veivät minua yhä kauemmaksi merelle. Tilannetta pahensi entisestään se, että vaimoni, joka luotti minun harkintakykyyni, oli seurannut minua.

Veljet ja sisaret, pidin hyvin todennäköisenä, etten selviäisi ja että minä päätöksenteollani aiheuttaisin myös vaimoni kuoleman. Suurten ponnistelujen ja uskoakseni myös jumalallisen ohjauksen jälkeen jalkamme jotenkin koskettivat hiekkapohjaa, ja saatoimme kävellä turvallisesti takaisin ystäviemme ja tyttärenme luokse.

Tässä maallisessa elämässä on monia virtauksia – jotkut niistä ovat turvallisia ja jotkut eivät. Presidentti Spencer W. Kimball on opettanut, että elämässämme on väkeviä voimia, jotka ovat näkymättömien merivirtausten kaltaisia.² Nämä voimat ovat todellisia.